

Hore Dole

po Európe

Monika Medle

Monika Medle

Hore Dole po Európe

(Tak trochu iný cestopis)

1tent1world.com

HORE DOLE po Európe

Autor: © Monika Medle

Vydanie: prvé

Rok: 2023

Vydavateľ: DALI-BB, s.r.o.

Tlač: www.daliprint.eu
printed in Slovakia

ISBN 978-80-8141-318-6

Venujem mojim dvom najväčším láskam na svete.

Carmen-Mattei, ktorá odloží aj svoj dídžejský stôl,
aby si mohla prečítať túto knihu.
(Čo viac by ste si mohli od dcéry priať?)

&

Zlatkovi, najsenzačnejšiemu chlapovi na svete.
(Pri ktorom viem, čo znamená byť milovaná,
a že najkrajším príbehom je naša láska.)

„Každý si je strojom svojho šťastia.

Hlavne sa nikdy neboj pádov!

*Ak spadneš, vždy sa znova postav,
opráš sa, narovnaj sa a s hlavou hore
kráčaj ďalej vpred.“*

Hneď za kláštorom, pomedzi skaly, viedla priamo k moru úzka, prašná a hrboľatá cestička. Celé okolie bolo pokryté krásnou, zeleno-machovou perinou. Bolo horúce leto a my sme sa nachádzali v Albánsku, v blízkosti mesta Vlora. Našli sme tajomné miestečko pri mori a tešili sa, že tam budeme sami. Ale bohužiaľ, boli sme sklamaní! Stálo tam už päť kempingových vozidiel!

Rozhodli sme sa ísť ďalej pešo a preskúmať terén smerom ku pieskovej odbočke. Bola to prechádzka takmer na hodinu, no oplatilo sa! Ocitli sme sa konci cesty v rozprávkovej zátokke.

„Hurá, tu prenocujeme!“ rozhodla som.

Vedeli sme, že tu budeme úplne sami. A tak poď ho rýchlo späť, aby sme vrátili ešte v čase východu slnka.

„Ideme na to,“ tešiac sa z objaveného miesta ako malé deti sme s tlakovým regulátorom v ruke rýchlo znížili tlak v pneumatikách na 1,5 baru u šup ho bláznivou jazdou po pláži. Priamo cez hlboký piesok! Normálne auto by sa tam nemalo šancu dostať. No my sme mali Jeep Wrangler!

Po ostrove plnom zelene, kameňov a piesku sme sa dostali späť až k moru.

„Bože, pozri, ako je to tu neuveriteľne nádherné! A pritom toľko ľudí si myslí, že Albánsko nie je pekné,“ neovládla som svoje emócie. Zlatko cháпavo prikývol. Pred nami šumelo prekrásne more, za nami sa po jednej strane ťahalo jazierko, na ktorom kvitli biele lekná. Keďže bolo vetro,

rozhodli sme sa pristaviť auto priamo k jazierku. Tam to bolo pokojnejšie.

Otvárame ďalší kempingový deň s piknikom na „stolčeku prestri sa“. Náš nealkoholický gin s tonikom, samozrejme, znovu nechýba. Prečo náš? Vysvetlím vám neskôr...

Urobili sme snáď tisíc fotiek a napriek tomu sme nedokázali odtrhnúť pohľad od západu slnka.

„Tento krásny deň nám už nič nemôže pokaziť,“ povedala som spokojne Zlatkovi. Slnko sa pomaly pohybovalo smerom dole za horizont a začala sa zobrazovať rozprávkovo sfarbená obloha. Najskôr sa sfarbila do oranžova a o pár minút sa už nebo pýšilo ružovým županom. Niekde v Albánsku, len on a ja, a ten fantastický západ slnka, ktorý v tom momente patril iba nám.

Vychutnávali sme si drinky v kempových stolčkách. Vtom sa z diaľky začalo blížiť nejaké auto. Rýchlo sme vytiahli ďalekohľad a sledovali, ako sa blíži k moru. Nikto si nás nevšimol, čo bolo dobre. Človek nikdy nevie, čo majú cudzinci v úmysle. Bol večer a my sme boli na opustenom mieste, kde sa auto len tak ľahko nedostane.

„Dobre, že sme parkovali pri jazere za kopčekom. Takto si nás nevšimli,“ hmýrili sa nám myšlienky v hlave. Nečudo. Boli štyria. Neznámi Albánci, ako sme postrehli podľa poznávacích značiek na aute, vystúpili a otvorili zadný kufor. Všetci svorne pozerali do vnútra. Zapálili si cigarety a rozprávali sa. Keď dofajčili, začali z auta vyťahovať veľké, ťažké vrece oblepené páskami. Pri tom pohľade nás až zamrazilo.

„Rýchlo na kolená, lebo keď nás zbadajú, ocitneme sa aj my v takých vreciach!“ šepala som zhrozene. Strašne som sa bála, až tak, že som sa začala triasť a krv v žilách mi stuhla.

Vreca hodili do blízkej skalnej klenby. Chvíľu mlčky pozorovali more, následne nastúpili do auta a odišli.

„Pane Bože, ďakujem ti, že sú preč,“ uľavilo sa mi. Ďalekohľadom sme sledovali, ako sa strácajú v zákrute prašnej cesty.

Čo to bolo za akciu? Zbavili sa človeka? Obom nám lietali v hlavách splašené myšlienky. Premýšľali sme, čo je správne - rýchlo sa zbaliť a ísť, ako sa hovorí „coby dup preč“, alebo ísť rovno pozrieť, čo to tam vyhodili.

„Určite to musí byť nejaká mŕtvola, preboha!“ nedalo mi. Zvedavosť ale bola silnejšia. Schytila som baterky a slzné spreje. Zlatko vzal nôž, čo sme mali v aute, a pomaly sme sa blížili smerom ku skalnej klenbe s vrecom.

„Otvoríme ho?“ pošepkala som Zlatkovi. Zrazu v blízkosti vysokej húštiny pri jazere niečo zasuchotalo. Takmer som od strachu z kože vyskočila! Srdce mi búšilo o sto šesť. A nielen mne. Panika zaliala celé naše telá. Boli sme ako stŕpnutí. Ani sme nedýchali.

Z húštiny vybehla veľká divá sviňa.

„Sviňa jedna, tá čo tu robí?!” vykrikla som od prekvapenia. Pochopíte to? V tej panike som schytila vreca. V okamihu mi to však došlo a reflexívne som ruku odtiahla. Bolo v ňom čosi veľmi tvrdé a ťažké. Ešte raz som sa vreca chytila a na svoju veľkú radosť som zistila, že vo vnútri je čosi železné.

Neuveríte! Albánci sa potrebovali zbaviť bojle-
ra! V okamihu mi napadlo, že musím všetky tieto
zážitky napísať. Je ich toľko, že už ani neviem, čo
bolo pred troma dňami. Ideme teda na to!

Úvod

Každý máme svoju vlastnú cestu životom. Nieкто sa už vo vysnívaných perinkách narodí, nieкто sa ocitne v zlatom strede, a nieкто v úplne iných podmienkach. Závisí aj na krajine, v ktorej sa narodíte. Či v kapitalistickom Švajčiarsku, alebo na Slovensku, kde vládol komunizmus. Jednoducho si tie počiatkové podmienky nenavyberáte. Zato si môžete vybrať, kým chcete byť. A stať sa takým strojom svojho šťastia! Záleží len na vás.

Ja som sa narodila na Slovensku, za starého komunizmu. Ako dieťaťu mi to vôbec neprekážalo, lebo vtedy som nič iné nepoznala. Belasú pioniersku rovnošatu s červenou šatkou uviazanou okolo krku som pyšne nosila aj ja a na mierových pochodoch či chemických olympiádach som nikdy nechýbala. Vždy vzorná žiačka, jednoducho bifľa! Čo mi ale prekážalo bol fakt, že si moji rodičia pri šesťčlennej rodine nemohli dovoliť kúpiť každému z nás viac riflí či topánok. Mala som jedny nové topánky na leto, jedny na zimu a jedny rifle, ktoré som nosila celý rok. Na tie rifle bolo treba zohnať bony, pol dňa si vystáť radu pred Tuzexom, čo bol obchod s luxusným zahraničným tovarom a dúfať, že keď prídem na rad, ešte budú mať moju veľkosť. Navyše, bonové poukážky boli iba pre ľudí, ktorí pracovali v zahraničí. Poslanci či diplomati. Pre nás ostatných bola len možnosť kúpiť si ich na čiernom trhu od „vekslákov“. Stáli pred Tuzexom a zarábali predraženým predajom bonov. S tými riflami som mala pocit, že nieкто som, a že mám navyše.

Bol to naozaj horúci tovar. Málokto ich mal, nieto ešte, aby mal viacero kusov počas roka.

Neskôr v puberte sa mi začali otvárať oči, keď som si, ako všetci mladí, začala všímať, že nám komunizmus berie slobodu. Nemohli sme vycestovať na západ, o filmoch a časopisoch, ktoré mali na západe, sme mohli len snívať. Predstava, že ak sa pousilujete, môžete si na Slovensku zarobiť pekné peniaze a cestovať po svete, nepripadala do úvahy. Teda aspoň pre mňa. Vtedy...

Už vo svojich 14-tich rokoch som vedela, že na Slovensku neostanem. Ako sa ale dostanem do zahraničia? Netušila som. Vedela som však, že nejako sa tam už dostanem.

Bohužiaľ, moje detstvo nebolo veselé a pokojné, aké by podľa mňa malo zažiť každé dieťa. Rozvod mojich rodičov som znášala veľmi zle a následné nové manželstvo mojej mamy ešte horšie. Za to ale moja mama nemohla. Vždy stála za svojimi deťmi a pracovala za dvoch, aby nám nič nechýbalo. Do toho prišli bitky od nevlastného otca, ale aj obťažovanie susedom, o ktorom som sa bála niekomu povedať. Ako dieťa si myslíš, že si zlá, a preto sa ti to deje. Dlho som to nevedela spracovať. Uľavilo sa mi, až keď sused zomrel. Ale nebojte sa, v tom som prsty nemala...

V mojom detstve sa stalo mnoho vecí, čo by človek ani neveril, no vtedy som asi veľa šťastia nemala. Koleso šťastia sa otočilo neskôr.

Vždy som snívala o perfektnnej práci. O možnosti zarobiť si sama na seba a precestovať celý svet na kabriolette. A kúpiť si aspoň desatoro džínsov! Žiť na mieste, kde mám viac možností a žiť

podľa svojich predstáv. Po niekoľkých pádoch a oprášeniach sa s hlavou hore som dosiahla to, čo som si vysnívala. Na moju veľkú radosť spadla tá železná opona ešte rok predtým, ako som dokončila strednú školu. Už som sa nevedela dočkať, kedy sa budem môcť vybrať do sveta. Zakázané pohraničné zóny sa otvorili a mne sa tým pádom otvoril môj vysnívaný horizont. Teraz vďaka tomu žijem v cudzine, mám kabriolet a aj tých džínsov je viac ako desať! K tomu mi do života došiel jeden perfektný chlap, s ktorým som už 23 rokov, z toho 21 v manželstve. Tento chlap by mi zniesol aj modré z neba a z lásky sa nám narodila najkrajšia a najlepšia dcéra Carmen. Nikdy nezabudnem na ten pocit, ktorý som mala, keď som ju prvýkrát držala v náručí. Najkrajší pocit na svete! Pozerala sa na mňa s jej velikánskymi smaragdovo-zelenými očami a ja som sa na ňu nevedela vynadávať. Naša prvá komunikácia síce bola iba očami, no bolo tým povedané viac, než tisíckami slov. Zázračný div sveta, láska na prvý pohľad.

Carmen je jednoducho naša vysnívaná! Vybrali sme jej vášnivé a temperamentné meno, pretože sme dúfali, že taká aj bude. Podarilo sa! Je to nesmierne temperamentná krásavica s hustými, bohatými kučeravými vlasmi, veľmi inteligentná, empatická a, samozrejme, najlepšia na svete. A, do kelu, už dospelá. Nechápem, kde sa tie roky pominuli...

Z mojich dlhoročných snov a prianí mi ostal ešte jeden - cesta okolo sveta.

„Tak teda poďme na to, Zlatko. Kedy, ak nie teraz? Lebo potom môže byť už neskoro.“

„Ukecaná“

Keď mi moja vlastná ségra povedala, že som ukecaná a nepustím ju ani k slovu, a neskôr sa to zopakovalo pri kamarátke Ajke, povedala som si: „Veď ja mám stále o čom rozprávať!“ Stále dačo zažívam. Mám nonstop nasolený zadok a stále niekde musím byť, niečo robiť. Ale pri rozhovoroch sa vždy zo slušnosti opýtam: „A čo máš nové?“

Ségra je moja korná skupina, takže aj ona vie pokecať, ako sa patrí. Niekedy ma vie aj predbehnúť, ale len niekedy. A vraj len ja veľa kecám. Samozrejme, u Ajky sa veľa nedozviem, keďže je to vždy tá istá téma - robota, ktorá ju nenapĺňa, či to, že nemá partnera. Veď akoby aj, keď ide do roboty, potom na nákup, zje dva šalátové listy s vajcom a ide unavená k vínu a knižke. S tým vínikom sa tak nekrotí, ale ako zvykne hovoriť Ajka: „Po štyridsiatke sa musíš rozhodnúť, či chceš večeru, alebo víno. Ak si dáš oboje, nafukovacie koleso okolo brucha je zaručené.“ A po 50-ke máš buď plnú postavu a peknú tvár, alebo si chudá a zvráskavená.

Do 50-ky mám ešte rok, to je dlhá doba. Dovtedy si ešte rozmyslím, ako to poriešim. Teraz ale naspäť k Ajke. Číta veľmi rada, a preto si myslím, že aj kvôli tomu je ozajstný intelektuál. Možno si prečíta aj túto moju knihu, keď ju dopíšem.

Slovensko

Najskôr sme sa rozlúčili s Carmen a so všetkými našimi priateľmi. Doma sme urobili rozlúčkovú oslavu s asi 25 ľuďmi, ktorá trvala do neskorého večera. Zabávali sme sa ako už dlho nie. Bolo to vynikajúce posedenie s množstvom jedla a pitia, i dobrou hudbou. Vôbec som si ešte neuvedomovala, že budem preč od rodiny a priateľov. A že ich naozaj dlho neuvidím. Ďalšie dva dni sme sa pomaličky pobalili do auta. Balenie bolo na 4 ročné obdobie, radšej sme preto pribalili viac, ako menej. Až na cestách sme zistili, z čoho máme viac, než potrebujeme.

Naša cesta s manželom po Európe začala na Slovensku. Rodičia a tiež moja najobľúbenejšia štebotavá sestra žijú na Slovensku, a tak sme sa s nimi prišli približne na rok rozlúčiť. Mám ešte dvoch súrodencov, ale tí sú, tak ako ja, už roky vo svete. Ubytovanie sme si vybrali v blízkosti domu mojej mamy, aby sme ju mohli cez deň častejšie navštíviť. Mama je už staršia a potrebuje svoj kľud. Celodenné rušno by už asi nezvládala.

Keď si predstavíte domček s apartmánmi na štýl starej mamy, v krásnej slovenskej dedinke, zasuniete tam romantiku a veľa lásky k slovenským národným ľudovým detailom, ocitnete sa v Mníchovom dvore v Slovenskej Ľupči u Eriky a Juriho.

Ich dom je obklopený krásnou mohutnou prírodou a priamo do okna im nakúka nádherný Ľupčiansky hrad. Dedinka sa nachádza v nízkych Tatrách a popri nej tečie priezračná rieka Hron. Prišli sme sem ako hostia, no po piatich dňoch sme

odchádzali ako veľmi dobrí kamaráti. Erika a Juri sú úžasní ľudia a myslím si, že aj priatelia na celý život. V podstate sú presne naša krvná skupina.

Čo vám poviem, náhod nikdy nie je dosť! Cestovali sme Jeepom Wranglerom, ktorý manžel prestaval na kempové vozidlo. To síce nikdy nebola moja predstava o cestovaní, ale časom som pochopila, na čo je to dobré. Erika a Juri sú tiež vlastníkami Jeepa Wranglera, ba dokonca sú zakladateľmi a majiteľmi klubu Jeep Wrangler Slovensko, o čom sme pred cestou vôbec netušili. Pre môjho muža to bolo, akoby sme sa trafili v terči do čierneho. Ako som spomínala, že sme s manželom cez 23 rokov spolu, tak na Slovensku bol so mnou možno trikrát. Nikdy mu to nevoňalo, až doteraz. A zrazu miluje celé Slovensko, Juriho s Erikou, moju sestru s celou rodinou a moju mamu asi aj viac ako ja. A to je už čo povedať, pretože ja mám moju mamu naozaj rada. Áno, zamiloval sa do fantastických ľudí s perfektným srdcom.

S Jurim si urobili terénny výjazd na Jeepoch cez blízke lesy, polia a dedinky a my dievčatá sme boli kreatívne v Dome remesiel. Prvýkrát som si z hliny vytvorila kalíšok a urobila krásnu pohľadnicu, ktorú som, samozrejme, adresovala dcérke. Robila som ju Eukanistikou. Je to technika, kedy sa žehličkou na papier nanáša vosk a teplom sa vytvárajú krásne obrazce. Ani si neviete predstaviť, čo všetko sa z toho dá vyrobiť. Kalíšok dostala na pamiatku moja mamina.

Cez deň sme boli väčšinou s rodinou a po večeroch nám bolo veľmi príjemné vyzedávať s Erikou a Jurim. Vychutnávali sme si Erikinu fantastickú

kuchyňu varenú podľa štyroch elementov, teda podľa ročných období, a super vínko v prekrásnej 200-ročnej pivničke s románskou valenou klenbou. Poviem vám, malo to obrovské čaro. Na záver nám Juri s jeho kamarátmi urobili privátny koncert so skupinou Multivýskyt-návrat legend, v ktorej sám spieva a hrá. Sú úplne perfektní, lebo vedia, ako na to!

O zábavu tam bolo akosi vždy postarané a veselá nálada tak nikdy nechýbala. Raz, v pokročilej hodine, keď som bola opäť nesmierne ukecaná, mi Juri povedal, že pozná jednu pani, čo k nim chodí častejšie na návštevu a rada pobudne v pivničke pri vínku: „Monika, ty si síce ukecaná, ale na túto ženu určite nemáš. Tú v rozprávaní nikto netromfne, dokonca ju musím upozorňovať, aby sa medzi vetami občas aj nadýchla.“

Čo vám poviem, toto ma vytočilo! Aby mňa niekto tromfol? Osobne poznám iba jednu jedínú ukecanejšiu Slovenku. Mišku! A tak som sa opýtala:

„Myslíš Mišku z Mary Kay Bratislavy?“

S Erikou sa na seba pozreli a začali sa schuti smiať. Áno, trafila som absolútne presne. Neuveriteľné! Na Slovensku je 5,5 milióna obyvateľov a medzi nimi nájdeme spoločnú známu, a to ešte z úplne iného mesta!

Musím ale povedať, že som sa vtedy prvýkrát zamyslela nad tým, či by som to nemala zmeniť a častejšie púšťať druhých k slovu. A aj sa tak stalo. Keď sa niekedy v rozhovore prepnem na rolu poslucháča, je zaujímavé, na čo všetko prídem. Buď ma to naštartuje, alebo si poviem: „Fuu, no

tak takto by som to rozhodne nechcela.” Aj kamarátka Ajka je zrazu zaujímavejšia s tými jej intelektuálnymi knižkami, názormi na politiku či celkovo s jej pohľadom na svet. Vďaka tomu teraz kecávame hodiny a hodiny, kým sa každá vyrozpráva. Patrí jednoducho do skupiny mojich najlepších kamarátok.

V každom prípade som bola motivovaná aj Erikou. Je novinárka a vydáva časopis Vitalita. Pripomenulo mi to moju túžbu vytvoriť knihu, a tak som sa odhodlala napísať o našich potulkách krížom, krážom, či vlastne hore, dole po Európe, aj keď s 3,5-mesačným oneskorením.

Nakoniec sme Erike a Jurimu sľúbili, že naša cesta po Európe skončí tam, kde začala. U nich v Mníchovom dvore.

„Samozrejmosť žiť do 80-ky“

Ťahám to pomaly na 50-ku. No, samej sa mi tomu nechce veriť. Hovoria mi, že vyzerám omnoho mladšie. Samozrejme, že mi to lichotí, a ešte ako! Hneď sa cítim o 10 cm vyššia a hormóny šťastia sa mi rozplývajú po celom tele. Ani čokoládu či víno k šťastiu vtedy nepotrebujem. No ale mali by ste ma vidieť ráno. Najmä vtedy, keď sa po spánku preberiem a hlavne, ak som deň predtým mala náročný. Isto, večer je to už iné. Každá z nás je vtedy mladšia a krajšia. Nečudo, večerné svetlo uberie aj 5 rokov.

Musím vyzerat' super! Ved' akoby aj nie, mám skvelého muža, výnimočnú dcéru, dobrú prácu a precestovali sme už pol zemegule. Takže stresu veľa nebolo. Hoci pravdu povediac, výnimiek bolo dosť a pridalo sa k nim aj moje detstvo. To som potlačila radšej niekde do úplne najzadnejšej časti mozgu. Do tej nefunkčnej.

Však všetci vieme o predpoklade, že ľudský mozog je využitý iba na 10 %. Chvalabohu, ved' si len predstavte, že ho využívame celý. To by bola iná psychická záťaž, spracovávať všetko, čo vnímame na 100 %. Každý pohyb chrobáka, farbu skalky či ako dýcha kvet a strom. Prípadne vedieť, čo si o nás myslia ľudia dookola. S tými 10 % je to asi ok. No sú aj výnimky. Aj Josef je jednou z nich. Jednoducho génius! Inteligentný a dokonale rozhladený človek.

S Josefom sme pred pár rokmi spolu pracovali v jednej farmaceutickej firme. Pochádza zo Švajčiarska a roky pracoval v Zürichu. Neskôr riešil prácu v Dubline či vo Viedni. Väčšinu svojho detstva strávil na Balatone a celkovo sa v Maďarsku cíti viac ako doma. No a keďže jeho rodičia sú už dosť starí a žijú v Maďarsku, neďaleko Hévízu, rozhodol sa ísť za nimi naspäť do Maďarska. Veľa jeho známych veľmi skoro poodchádzalo na druhý svet, a tak si uvedomil, že nechce pracovať v cudzine iba kvôli platu, ak mu majú potom raz zavolať, že mu zomreli rodičia... A dokedy sám bude žiť, tiež nevie. Rozhodol sa preto, že si rodinu ešte užije, a tak sa presťahoval dostatočne blízko na to, aby im vedel pomôcť, no zároveň ďaleko, aby mohol viesť vlastný život.

Aktuálne pracuje z domu pre rôzne firmy, prekladá a vyučuje francúzštinu, nemčinu a angličtinu. Tieto jazyky ovláda naozaj ako „native speaker“. Cez leto nepracuje a užíva si krásne počasie na Balatone. Trávi príjemné večery v kruhu priateľov, čerpá energiu a vychutnáva si život, pretože človek nikdy nevie, kedy mu odbije posledná hodina.

Maďarsko

Keďže sme sa v ten jeden deň dlhšie potulovali po Bratislave, ostalo nám málo času na nejakú dlhú cestu. Rozhodli sme sa preto pre zastávku v blízkom, starobylom, povedala by som až pulzujúcom Györe. Malé, krásne maďarské mestečko troch riek, Rába, Rábca a Dunaja.

Naše Airbnb ubytovanie sme si veľmi neužili, keďže sme v podstate len prespali a druhý deň šup do ulíc. Na Szechényiho námestí nás očaril benedikínsky kostol, na ktorom sa pýšia dve dominantné veže. Okolo sa nachádza kopa reštaurácií, kde sme si vychutnali maďarské špeciality ako Halászlé, či parádnu rybaco-paradajkovú polievku.

Po vynikajúcom obede sme sa vybrali do Györskej diecéznej klenotnice, v ktorej sa nachádzajú majstrovské zlatnícke diela a textilné súpravy z 15. a 16. storočia, ktoré im darovali bohatí biskupi a aristokrati. To, či ich darovať chceli, alebo museli, sa už nedozvieme. Najviac nás zaujala zbierka kalichov s filigránskymi ozdobami z čias kráľa Matyáša.

Jednodňová návšteva Györu nám úplne stačila. A to aj napriek tomu, že je Györ známy svojimi termálnymi kúpaliskami a zelenými parkami, vhodnými na krásne dlhé prechádzky. Rozhodli sme sa, že sa presunieme ďalej do Hévízu a navštívime tam Josefa.

Celkovo slušné ubytovanie s milým personálom a skvelými maďarskými raňajkami nás očarilo, no ešte viac nám dala následná masáž a prechádzka po centre malého Hévízu.

V podvečer sme sa vybrali priamo na Balaton. Bol 8. marec a počasie presne také, ako sa na dané ročné obdobie patrí. Bolo síce chladno, ale keď stojíte na opustenom Balatone a pozeráte na fantasticky do ružova sfarbený západ slnka a vysoké vodné trstiny vytrčajúce z vody, tancujúce podľa vetra, je to neuveriteľne krásny zážitok. Pri tomto pohľade vás opantá teplý pocit voľnosti. Ruka